

paa at vedblive at holde af ham, som han nu engang var.

Ivans Opfattelse af Pers Udsigter viste sig iøvrigt hurtig altfor mistrøstig. Denne Max Bernhardts nye og store Sejr vakte forøget Liv blandt hans Misundere og hemmelige Fjender, ikke mindst hos Proprietær Nørrehave, der betragtede sig som forraadt af ham i denne Sag. Tilligemed Overretssagfører Hasselager blev han pludselig særdeles virksom for Pers Plan; og til disse to Mænd sluttede sig nu af egen Drift og uden alt Forbehold — Oberst Bjerregrav.

Retfærdighedsfølelsen og Fædrelandskærligheden havde omsider overvundet den gamle Mands Skin-syge. Jødehadet var blusset op i al sin instinktive Kraft hos den bryske Hugaf, for hvem Nationalfølelsen var bleven Religion. I hans Øjne var enhver nok saa hjemmedansk Jøde en kun halvt naturaliseret Tysker med hemmelige Sympatier for Arvefjenden. Han paastod — hvad forøvrigt ikke var helt usandt — at Størsteparten af de jødiske Grosserere i København simpelthen var Agenter for tyske Firmaer, ligesom det hovedsagelig var med Penge fra jødiske Banker i Hamburg og Berlin, at den hele moderne Omformning af Hovedstaden var foretaget. Ogsaa til Provinserne, ja helt ud til Bonde-landets gældbetyngede Gaarde havde de tyske Mil-lioner fundet Vej og fortsatte her indenfra, paa underjordisk Vis, den Erobring af Landet, som Kanonerne havde indledet. Hvad der derfor altid ganske særlig havde tiltalt ham ved Pers Havneplan, var, at denne endelig var et Forsøg paa at hævde Landets merkantile Selvstændighed overfor den store Nabostat, medens en Frihavn ved København efter hans Mening paa Grund af Byens Beliggenhed ved